

เอกซเรย์ต้นทุนแดนภารตสารพัดอุปสรรคยุคเศรษฐกิจเฟื่อง

ประชาชาติธุรกิจ วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2551

แม้ว่า "อินเดีย" ได้ชื่อว่าเป็นจุดหมายปลายทาง "ต้นทุนต่ำ" มานาน แต่ปัจจุบันตลาดเกิดใหม่แห่งนี้กลายเป็นเศรษฐกิจ "ต้นทุนสูง" เพราะองค์ประกอบหลายประการที่ดันให้ต้นทุนการทำธุรกิจเพิ่มขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นค่าแรงที่สูงขึ้น ความได้เปรียบเรื่องการประหยัดจากขนาด (economies of scale) ที่ลดลง การขาดสาธารณูปโภคที่ดี ภาษีแพง และปัญหาคอร์รัปชันในวงราชการ ทำให้ขีดความสามารถทางการแข่งขันของอินเดียลดลง

นิตยสารบิสซิเนสเวิร์ล มองว่า ในกรณีที่แย่มากที่สุด เศรษฐกิจแบบนี้จะทำให้เกิดการย้ายฐานอุตสาหกรรม รวมทั้งการย้ายฐานงานด้านบริการ เนื่องจากธุรกิจสมัยนี้เป็นเรื่องของโลกาภิวัตน์ เช่น เดลล์ ที่รับชิ้นส่วนสินค้ามาจาก 35 ประเทศทั่วโลก

และแม้ว่าอเมริกาจะยังคงเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมยานยนต์โลก แต่การผลิตจำนวนมากก็ย้ายฐานไปยังญี่ปุ่นและเกาหลีใต้เพื่อลดต้นทุนการผลิต และปัจจุบันจีน และอินเดียกำลังจะแย่งตำแหน่งนี้มาครอง

แต่อินเดียจะต้องเรียนรู้จากบทเรียนของประเทศเหล่านี้ เพราะ ราวาน ทาทา ประธานทาทา กรุ๊ป เคยระบุว่า หากบริษัทย้ายฐานไปต่างประเทศจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาของอินเดีย

เพราะการเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว นำไปสู่การเพิ่มของต้นทุนอย่างเห็นได้ชัด โดยเซ็นเตอร์ ออฟ มอนิเตอร์ อินเดีย อีโคโนมี ระบุว่าดูรายจ่าย ดอกเบี้ยของบริษัทอินเดียเพิ่มขึ้น 28.74% ในช่วงไตรมาสเดือนมกราคม-มีนาคมปีนี้ ขณะที่สัดส่วนกำไรหลังหักภาษีเทียบกับรายได้ อยู่ในระดับต่ำสุดในรอบ 10 ไตรมาส ซึ่งสะท้อนภาพมาร์จิ้นที่ลดลง สวนทางกับค่าแรงและเงินเดือนที่พุ่งขึ้น 22.44% ซึ่งสูงเป็นอันดับ 2 ในรอบ 10 ไตรมาสที่ผ่านมา พร้อมๆ กับต้นทุนพลังงานที่เพิ่มขึ้น 14%

ด้านรายงาน "อินเดีย อีควิตี้ รีพอร์ต" ของซีที เดือนพฤษภาคม วิเคราะห์ว่า ภาวะเฟื่องทางธุรกิจจะสูงถึง 10-35% ต่อปี สูงกว่าอัตราเงินเฟ้อหลักที่อยู่ระดับ 7-8% ทำให้ปัจจุบันการใช้ชีวิตในอินเดีย มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น แต่บางที่การทำธุรกิจ ในอินเดียอาจแพงกว่า

ต้นทุนที่สูงขึ้นส่งผลกระทบต่อความสามารถทางการแข่งขันของบริษัทอินเดีย เมื่อเทียบกับคู่แข่งจากจีน และตลาดเกิดใหม่อื่นๆ เช่น บราซิล เม็กซิโก มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

ก่อนหน้านี้ชื่อเสียงเรื่อง "ค่าแรงถูก" ทำให้อินเดียสามารถดึงดูดธุรกิจบริการด้านไอทีเข้าประเทศได้มาก แต่ความได้เปรียบข้อนี้กำลังจะหมดไปในธุรกิจ R&D และบริการการเงิน และกำลังเลือนหายไปอย่างรวดเร็วในภาคอื่นๆ เช่น ไอที

แทนเมย์ คาปัวร์ หัวหน้าส่วนที่ปรึกษาทางธุรกิจของ เอิร์นส แอนด์ ยังก์ อธิบายว่า ภาคบริการ ที่คิดเป็น 54% ของจีดีพี

ค่าเช่าแพง	
อัตราค่าเช่ารายเดือน ณ มกราคม 2551 (รูปี/ตารางฟุต)	
มุมไบ	139
ย่านธุรกิจลอนดอน	120
นิวยอร์ก	93
คูโบ	68
สิงคโปร์	67
เซาเปาลู	54
เซี่ยงไฮ้	52
ริเวคจานโร	51
ย่านธุรกิจนิวยอร์ก	48
เม็กซิโกซิตี	41
ที่มา : คูชแมน แอนด์ เวคฟิลด์ และบิสซิเนสเวิลด์ รีเสิร์ช	

อินเดีย เป็นสิ่งที่ประเทศต้องให้ความสนใจอย่างยิ่ง เนื่องจากกำลังได้รับผลกระทบจากค่าใช้จ่ายแรงงานและโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งคิดเป็น 65-70% ของต้นทุนรวม ทำให้บริษัทข้ามชาติบางรายเช่น โนเกีย และเดลล์ปิดศูนย์ให้บริการเอาต์ซอร์ซิ่งในอินเดีย เพราะต้นทุนบุคลากรเพิ่มขึ้นราว 15-20% ต่อปี ขณะที่ทั่วโลกโตเพียง 2-5% เท่านั้น

ขณะเดียวกันรายได้ของซีอีโอในอินเดียในภาคบริการเกือบทั้งหมด ก็ยังสูงกว่า ผู้บริหารระดับเดียวกันในอเมริกา เช่นซีอีโอของบริษัท Cairn India ที่รายได้สูงถึง 70 ล้านบาท เทียบกับซีอีโอในอเมริกาที่มีรายได้เฉลี่ยเพียงปีละ 44 ล้านบาท

นอกจากนี้ธุรกิจที่เสี่ยงต่อการย้ายฐานมากที่สุดก็คือธุรกิจที่มีต้นทุนค่าแรงสูงขึ้นเกินสมควร เช่น ธุรกิจแอนิเมชัน ที่มีค่าแรงเพิ่มขึ้นถึง 65% เทียบกับค่าแรงในภาคไอทีที่เพิ่มขึ้นราว 40-45% ทั้งนี้ในอดีตค่าจ้างต่ำสุดของธุรกิจแอนิเมชันอยู่ที่ 5,000 รูปีต่อเดือน แต่ปัจจุบันปรับมาอยู่ที่ 16,000-20,000 รูปี

ทั้งนี้ความท้าทายที่ใหญ่กว่าของบริษัท ในอินเดียคือ ความไม่สมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานที่ทำให้บริษัทขึ้นเงินเดือน โดยไม่ได้พัฒนาทักษะของพนักงานเลย ซึ่ง กรูฟ ทาเนจา หุ้นส่วนของ E&Y ระบุว่า แรงงานในอินเดียมีประสิทธิภาพด้อยกว่าประเทศพัฒนาแล้วมาก

นอกจากต้นทุนแรงงานแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจในอินเดียยังเผชิญกับปัญหาค่าเช่าพื้นที่ในเมืองใหญ่ที่แพงมาก เช่น ค่าเช่าในเขตธุรกิจสำคัญของเดลีเพิ่มขึ้น 360% จากเดือนมีนาคม 2546 เป็น 334 รูปี ต่อ ตารางฟุตในปีนี้ ขณะที่ค่าเช่าพื้นที่ในดีก ปีโตรนาส มาเลเซีย อยู่ที่ 40 รูปีต่อ ตารางฟุต แต่ค่าเช่ารายเดือนในนาริแมน พ้อยท์ ของมุมไบ อยู่ที่ 500 รูปี

ขณะที่ภาคอุตสาหกรรมก็กำลังตกเป็นเหยื่อของการเมืองระดับรัฐที่มีอิทธิพลเหนือการซื้อที่ดิน เพราะที่ดินอยู่ภายใต้การควบคุมของแต่ละรัฐบาลท้องถิ่น ไม่ใช่รัฐบาลกลาง ทำให้บ่อยครั้งโครงการขนาดใหญ่ต้องล่าช้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น กรณีของปอสโค อินเดีย ที่วางแผนสร้างโรงหลอมเหล็กในรัฐโอริสสา พร้อมเม็ดเงินลงทุน 13 พันล้านดอลลาร์ ถือเป็น FDI ก้อนใหญ่สุดในประวัติศาสตร์อินเดีย ทว่าหลังเปิดแผนมา 3 ปี บริษัทก็ยังไม่สามารถเป็นเจ้าของที่ดินเพื่อสร้างโรงเหล็กได้สำเร็จ

นอกจากนี้ระบบขนส่งของอินเดียก็ยังเป็นอุปสรรคสำคัญของการทำธุรกิจ เพราะค่าใช้จ่ายส่วนนี้จะทำให้ต้นทุนสินค้าเพิ่มขึ้นถึง 25% ขณะที่การขนส่งด้วย รถบรรทุกทั่วโลกเฉลี่ยเดินทางได้ 1,000-1,200 กิโลเมตรต่อ 24 ชั่วโมง แต่อินเดีย กลับวิ่งได้เพียง 300-500 กิโลเมตรเท่านั้น โดยปัญหาใหญ่ก็คือแต่ละรัฐของอินเดียมีข้อบังคับการแจ้งรายการสินค้าที่แตกต่างกัน และขาดจุดตรวจแบบอัตโนมัติ

ขณะเดียวกันโครงสร้างและข้อบังคับภาษีที่แพง ก็ยังทำให้ต้นทุนสูงขึ้น โดยอัตราภาษีธุรกิจของอินเดียอยู่ในระดับสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก และเมื่อผนวกกับความล่าช้าของการดำเนินงานของราชการ ก็ยิ่งทำให้การทำธุรกิจที่นี้แพงกว่าหลายแห่งในโลก เช่น ผู้บริหารของโรงแรมรายหนึ่งระบุว่า การสร้างโรงแรมในอินเดียแพงกว่าในอเมริกาถึง 45% เนื่องจากความล่าช้าในกระบวนการต่างๆ ทั้งเรื่องการซื้อที่ดิน การขอใบอนุญาต การขออนุมัติจากส่วนต่างๆ ทั้งดับเพลิง โยธาธิการ ตำรวจ สนามบิน และฝ่ายควบคุมมลพิษ ทำให้กว่าที่จะสามารถสร้างโรงแรมได้ใช้เวลาจนถึง 3 ปี แทนที่จะแล้วเสร็จภายใน 1 ปี